

JO NESBØ KRÁLOVSTVÍ

Náš statek v horách možná nebyl žádná sláva, ale nabízel se z něj výhled a patřily k němu veliký pozemky, dost veliký na to, aby táta mohl statek označovat za svoje království. Ze svojí obvyklý pozice nad cadillacem jsem dennodenně sledoval, jak se Carl plouží od domu s tátovým psem, tátovou puškou a tátovým nožem. Sledoval jsem, jak se nahoře na pláni mění v tečky. Nikdy ke mně ale nedolehnul žádný výstřel. A po návratu Carl vždycky říkal, že nezahledl ani ptáčka, a já mlčel, i když jsem viděl, jak z hor vzlítá jeden bělokur za druhým, a přitom jsem tušil, kde přibližně se Carl s Dogem pohybují.

A pak se jednoho dne ozvala šlupka.

Škubnul jsem sebou, až jsem se hlavou praštil zespoda o kapotu. Otřel jsem si z prstů šmír a zadíval se na horský úbočí porostlý vřesem, borůvkám a brusinám. Výstřel se dál rozlhal jako hrom, nesl se nad vesnici rozkládající se dole u jezera Budalsvannet. Za deset minut se objevil Carl, řítit se ke statku, a jakmile byl tak blízko, že ho máma i táta mohli z obytného stavení vidět, zpomalil. Dog s ním nepřiběhnul. A pušku Carl taky neměl. Nejspíš jsem už v tu chvíli tak napůl pochopil, co se přihodilo, proto jsem mu vyrazil naproti. Když mě zmerčil, otočil se a začal se vracet. Přišel jsem k němu a všimnul si, že mu po tvářích tečou slzy.

„Fakt jsem se snažil,“ vzlykal. „Vylítli přímo před náma, byla jich spousta, zamířil jsem na ně, ale prostě jsem to nedokázal. Chtěl jsem, abyste slyšeli, že jsem to aspoň zkusil, tak jsem pušku sklonil a zmáčknul spoušť. Ptáci uletěli, a když jsem znova sklopil pohled, ležel tam Dog.“

„Mrtvej?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Carl a rozbrečel se naplno. „Ale... umírá. Krvácí z tlamy a obě oči má na cimprcampr. Jenom kňučí a třese se.“

2

Na benzínku jsem dojel v půl šestý, o půl hodiny dřív, než bylo pro pondělky obvyklý.

Egil za pultem vypadal servaně.

„Brýtro, šéfe,“ pronesl bezbarvě. Egil byl taky takovej kulík, i on měl jenom jeden tón.

„Dobrá ráno. Noc byla rušná?“

„Ne,“ odpověděl. Zdálo se, že nepochopil, že to byla řečnická otázka, jak se říká. Protože já vím, že tady po nedělním odjezdu chatařů zpátky do města nikdy rušno není, a ptal jsem se kvůli tomu, že venku kolem stojanů nebylo uklizeno. Pravidlo na jiných benzínkách, co mají otevřeno nonstop, zní, že pokud je tam obsluha sama, neopouští budovu, jenže já nesnáším bordel a po zdejší partičce primitivů, která benzínku využívá jako kombinaci rychlého občerstvení, kuřárny a hnízdečka lásky, tu zůstává plno papírů, vajglů a sem tam i nějakýj použitej kondom. Ale protože jak párky, tak cigarety a šprcky si dotyční kupujou na benzínce, nemám v úmyslu je odsud vyhazovat, jen ať si z těch svejch autáků sledujou, jak svět kolem ubíhá. Místo toho jsem dal noční službě pokyn uklízet, jakmile se naskytne příležitost. Na služební záchod jsem připíchnul plakát tak, aby zaměstnancům visel přímo před ksichtem, až tam budou trůnit. „UDĚLEJ, CO JE TŘEBA. VŠECHNO ZÁLEŽÍ NA TOBĚ. UDĚLEJ TO TEĎ.“

3

„Tady?“ zeptal jsem se nedůvěřivě a rozhlídnul se po našich pozemcích.

„Tady,“ přitakal Carl.

Horský vrcholky porostlý vřesem, borůvkám a brusnicím. Hory nad hranicí lesa ošlehaný větrem. Úžasnej výhled, to jo, namodralý kopce kolem dokola a slunce blyštící se dole ve vodě. Ale i tak.

„Musel bys sem vybudovat silnici,“ namítnul jsem. „A zavést vodu. Kanalizaci. Elektriku.“

„Jo,“ smál se Carl.

„A taky bys to na tom šíleným horským vrcholu musel udržovat.“

„Jedinečný nápad, vid?“

„A skvostný,“ dodala Shannon, která stála za náma se zkříženejma pažema a v černým kabátě se třásla. „Bude to skvost.“

Vrátil jsem se z benzínky domů brzo a ze všeho nejdřív jsem Carlovi samozřejmě řekl o těch plakátech.

„Proč ses mi vůbec nezmínil, sakra?“ vyčetl jsem mu. „Víš, kolik lidí se mě na to dneska ptalo?“

„Kolik? A tvářili se vstřícně?“ Ze zanícení v jeho hlase jsem vyrozuměl, že totálně kašle na to, jak moc se cítím odstavenej na vedlejší kolej.

„Tak krucinál,“ ozval jsem se. „Proč jsi mi neřekl, že ses vrátil kvůli tomuhle?“

„Chci tím říct, že projekt řídím já, ano. Což znamená, že taky stanovuju položky v rozpočtu a ty předložím na schůzce investorů. Samozřejmě nebudu o ceně pozemku lhát, ale řekněme, že když ji stanovíme na dvacet miliónů...“

„Dvacet miliónů!“ Máchnul jsem rukou směrem k podrostu. „Za tohleto?“

„... tak to v poměru k celkové sumě čtyři sta miliónů bude natolik nízká částka, že bude snadné ji rozpustit do dalších položek. Jedna položka bude silnice s příslušnými pozemky, jedna položka parkoviště, jedna pozemek, na kterém bude stát vlastní hotel...“

„A co jestli se někdo zeptá na cenu za metr čtvereční?“

„Tak mu ji samozřejmě sdělíme, nejsme žádní lupiči.“

„A co teda jsme?“ Zarazil jsem se. Jsme? Jak mě do toho dokázal najednou zatáhnout? No dobrá, nebyl čas to teď rozebírat. „Co teda jsme?“

„Byznysmeni, kteří hrají hru.“

„Hru? Něčemu takovému zdejší venkovani ani za mák nerozumí, Carle.“

„Myslíš tím, že to jsou hlupáci, kteří se dají snadno oblbnout? Ano, to bychom nejspíš měli vědět, sami přece odsud pocházíme.“ Odplivnul si. „Jako když si táta kupoval ten cadillac. Jo, to tehdy lidi rozhodně nadzvedlo.“ Ušklíbnul se.

„Tenhle projekt vyžene vzhůru ceny všech pozemků, Royi. Jakmile budeme mít hotel zafinancovaný, přejdeme ke kroku číslo dva. Lyžařský vlek a výstavba chat a apartmánů. V tom leží skutečné peníze. Takže proč bychom teď měli prodávat za nízké ceny, když víme, že pak zaručeně vyletí do nebes? Zvlášť když tenhle raketový start zajistíme my sami. Nikoho nepodvedeme, Royi, jen nemusíme nikde vytrubovat, že první milióny shrábnou bratři Opgardovi. Takže...“ Podíval se na mě. „Chceš peníze na tu svoji benzínku, nebo ne?“

Vylovil jsem z kapsy stříbřitou krabičku s tabákem Berry a podal mu ji. Vsunul si jeden sáček pod horní ret.

„Jenom mě zajímalo, jak to chutná. Neznám nikoho, kdo by si kupoval americkéj tabák. Kde ho bereš?“

Pokrčil jsem ramenama. „Kde se namane. Vozí mi ho lidi, co tam jezdí.“

„Hezká krabička,“ podotknul a podal mi ji zpátky. „Tys ve Státech nikdy nebyl?“

„Ne.“

„Ještě mě zajímá jedno,“ pokračoval. „Proč si dáváš tabák pod spodní ret?“

„Americkéj způsob. Táta to taky tak dělal. Říkal, že pod horní ret si tabák strkají akorát Švédí a že všichni vědí, že Švédí za války připosraně sklopili uši.“

Erik se navzdory vyboulenému hornímu rtu zasmál. „Tvůj brácha si narazil pěknou kostičku.“

Neodpověděl jsem.

„Člověka skoro mrazí z toho, jak dobře umí norský.“

„Tys s ní mluvil?“

„Jenom jsem se jí ptal, jestli tancuje.“

„Ptal ses jí, jestli tancuje? Proč jako?“

Erik škubnul ramenama. „Protože vypadá jako baletka. *Tiny Dancer*, chápeš? A navíc je z Barbadosu. Calypso a to... jak se to jmenuje? Soca!“

Něco v mým výrazu ho rozesmálo.

„Vyklidni se, Royi, vzala to úplně v pohodě, řekla, že nás to pozdějc večer naučí. Viděl jsi někdy někoho tančit socu? Je to fakt sexy.“

„Dobrá,“ řekl jsem a pomyslel si, že to s tím vyklidněním je fakt dobrá rada.

Erik upil piva a diskrétně si krknul do dlaně. Tohle s chlapem asi udělá soužití s ženskou. „Nevíš, jestli teď v Jámě padá často kamení?“

„Nemám šajn. Proč se ptáš?“

„Nikdo ti nic neřekl?“